

§. 20.

Accedit ratio valde singularis, quæ in primis pubescen-
tiam in alpibus efficere videtur.

Grassantur tempestates turbulentæ in alpibus, ventus-
que vehemens, imprimis aquilonis et cauri, qui summa vi
maximaque celeritate, cuncta, quæ moveri possunt, ra-
piunt ac secum ferunt.

Hinc ventus aquilo, oriens e septentrione, nunquam
non dura spirans; illinc zephyrus caurique hiberni una
consurgunt, altisque montium parietibus repulsi, horsum
versum luctantur, ut tanto majori impetu per claustra mon-
tium, arcetissimasque alpium fauces irruant *p*). Hi cuncta,

p) Harum rerum, quarum supra mentionem fecimus, nescio, an ulla
habeatur fides, licet comperta non minus quam audita refero, de
tempestatibus contrarie luctantibus, quibus et ipse sæpe interfui.
Ventus est Norvegiæ præsertim septentrionalis, simul cum maris æstu
oriens e Septentrione; et incolis Nordlandiæ nomine *Sö-kulen* alias
Svetice: *Hafs-gålan* notus. Hic quidem flatus communiter spirat
quotidie, incipiens hora post meridiem quarta, et in multam noctem,
nullis aliis obstantibus tempestatibus, perseverat; licet vis ejus haud
procul ab ostio sinus, cujus ab ortu oritur aquarum mole ex ocea-
no influentium, vehementior, et quo longius ad interiora sinus itur,
per claustra montium locorumque angusta concitata, increbescit jugo
tenus. In hoc discrimine rerum, id est summo alpium jugo, alteri
obviam itur vento, cujus ab ortu solis haud minori impetu cursus,